

Љубислав Милићевић

ГЛАС ИЗ СВЕМИРА

Схватам како земља дише, дими
Кроз надошле траве, кроз ражи и врела
Сваки талас сунца по трипут се прими
Има нешто неодложно са цвијетом пчела.

Као расрђено биље узбарјачи
На свим вјетровима тиња млада смола
Запали у травама свеколики ковачи
Па раскивају тугу и злато бола.

Неокрњен самониклог борја стас
Крагуј у висини своје дрво бира.
И проноси се глас
Прноси из свемира.

ИСТО СУНЦЕ

И дрво борово на свом вису чами
Све што је било негдје опет бива
По мало здружени, мада сасвим сами
Пламти исто сунце изнад њива.

Посуштаје ватра. Вода тјера своје
Васпитајте снагу. Удружите вољу
На бријегу сања дрва. Ко је?
Друмом тетураво бдим у пустопољу.

Од кога се небо ваздан брани?
Често прерушена вишорно у гранит
Још ме неко мјерка. Куд се станим
Гдје ноћ завитлавам — тамо и дан даним.